

poreret i Danmark, under uheldigere Vilkaar, end Preussen har stillet de Dele, som da bleve inkorporerede i dette Land. Jeg vil ikke paastaa, at man i 1867, da man ordnede disse Skatteforhold, med Villie her fra Danmarks Side har villet gøre Uret, hverken mod de nordslesvigske Sogne eller mod Ærø, men det, jeg har fremdraget, er det Faktum, at ned ved den anden Side af Grænsen har Preussen fritaget Jordejerne for den Afgift, som de her fremdeles maa blive ved at svare, og naar det nu, efter at Skatteordningen blev lagt i 1867, er paavist, at man i Preussen finder det ganske urigtigt, at det ikke stammer fra privatretlig Adkomst, saa godt som ikke udgør Dele af Købesummer, ja saa mener jeg ogsaa, at saa bør vi fritage vore Landsmænd fra de Byrder, som Preussen har fritaget vore Brødre for, der bo lige ved den anden Side af Grænsen. I ca. 36 Aar har man nu for Ærøs Vedkommende fundet sig i at svare denne Skat uden at knurre; man har ikke en Gang fundet det formaalstjenligt eller gavnligt at drage det frem, fordi vi nu en Gang havde disse bestaaende Skatteforhold, og man fandt saa, at det vilde være noget revolutionært at drage det frem paa urette Tid og Sted. Men naar vi nu alligevel rimeligvis i en nær Fremtid, enten i denne eller en nær forestaaende Rigsdags-samling, skulle have en fuldstændig Omordning af vore Skatteforhold, saa kan jeg ikke undlade at fremdrage det, som jeg her har fremdraget. Jeg hævder det for Ærøs Vedkommende og paa dens Vegne, saa længe jeg paa nogen Maade kan, at man bør fritage den for denne uheldige og uretfærdige Jordebogsafgift, samtidig med at man afløser de andre gamle forældede Hartkornsskatter. Dersom det skulde blive saa, at det Forslag, som er fremkommet i Landstinget, skulde blive til Lov — selv om vi ogsaa ganske stryge Indkomstkildebeskatningen — saa vil Følgen af denne Skattelov for Ærøs Vedkommende, naar Jordebogsafgiften skulde bestaa, blive den, at Ærø i Forhold til det øvrige Land vilde faa et betydeligt Skattepaalæg i Stedet for Skattelettelse, hvilket jeg ikke i Dag skal komme nærmere ind paa. Men det kan dog ikke være Meningen — det er jeg ganske sikker paa, at ingen har tænkt sig eller vil mene — at man vil begaa en saadan Uretfærdighed mod en eller anden Egn af vort Land, hvad enten den nu hedder Ærø eller noget andet. Af disse Grunde er det, at jeg har tilladt mig at fremkomme med dette Forslag, og jeg vil

nu med denne korte Motivering anbefale dette mit Ændringsforslag til det høje Ting og den højtærede Finansministers Velvillie.

Finansministeren (Scharling): Over for den sidste ærede Taler skal jeg bemærke, at jeg allerede tidligere ved Forhandlingen om de 8 slesvigske Sognes Jordebogsafgift selv har gjort opmærksom paa, at hvad man vedtog med Hensyn til dem vistnok ogsaa maatte gælde med Hensyn til Ærø; men samtidig har jeg gjort gældende, at det vilde være lidet heldigt, om man vilde fordybe sig i dette specielle og meget komplicerede Emne nu ved Afgørelsen af de foreliggende Skattelove, da de ganske sikkert helst maa afgøres for sig selv. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem vil gøre bedst i ved denne Lejlighed at tage dette Forslag tilbage; dermed opgiver han jo ikke Ærøs Sag.

Det ærede Udvalgsflertal har ledsaget sin Betænkning med en ret omfattende Statistik, hvorpaa det bygger sin Slutning, at Folketingets Forslag dog er langt det bedste. Det gør mig ondt at maatte sige, at den hele Statistik er absolut forfejlet, idet den bygger paa helt igennem vilkaarlig valgte og delvis urigtige Forudsætninger, saaledes at den i Stedet for at blive vejledende kun bliver helt igennem vildledende. Dette fremgaar allerede deraf, at den i sit Hovedresultat synder mod den gamle Regel, at den, der beviser for meget, beviser intet. Det skal forsøges godtgjort med denne Statistik, at Folketingets Forslag giver mere baade til Kjøbenhavn og til Købstæderne og til Landkommunerne end Regeringens og nu Landstingets Forslag. Det er jo dog givet, at disse sidste Forslag give Afkald paa mindst $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. af de nu bestaaende direkte Stats-skatter og derhos give et Statstilskud til Kommunerne af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., tilsammen altsaa mindst $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr., medens Folketingets Forslag lod Kommunerne faa Fordelen af Differencen imellem de 10,121,000 Kr. og den ny Formue- og Indkomstskat paa 8,280,000 Kr.; altsaa 1,840,000 Kr. Det vil da være klart, at man ikke ved 1,840,000 Kr. kan give større Tilskud til alle Kommuner, end man kan med $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Hvorledes naar da det ærede Udvalg til sit Resultat? Det kommer dertil dels ved at etablere en Forskel mellem Kommunerne og de i Kommunerne boende Skatteydere, som om disse vare to hinanden ikke vedkommende Genstande, og det uagtet det selv i sin Betænkning Tillæg B. Sp. 1007—